

jeg ikke mener er saa ganske heldigt, idet der i fjerde Stykke staar: „Formanden giver med 3 Døgn's Varsel begge Parterne fornøden Meddelelse om, paa hvilken Tid og Sted de skulle møde“. Hvis Meningens var, at vedkommende havde 3 Dage at løbe paa fra det Øjeblik, Parterne fik Meddelelsen, vilde Bestemmelsen være fyldestgørende, men som Bestemmelsen nu staar, maa det formodentlig forstaas paa den Maade, at det er fra den Dag, da Formanden afsender Meddelelsen, at de have 3 Dage at løbe paa, og saa kan det undertiden være forbundet med lidt Vanskelighed, idet der ikke er Sikkerhed for, hvornaar vedkommende faa Brevet. Maa-ske de først faa det efter 1½ Dags Forløb, og saa er det et lovlig kort Varsel at give dem. Forhaabentlig vil Bestemmelsen ikke medføre større Misligheder, og finder man i Løbet af de 5 Aar, at det er noget, der kan volde Ubehageligheder, maa man ændre det. Men hvis man begynder her i Folketinget at ændre i dette Forslag og sender det tilbage til Landstinget, er jeg bange for, at det ikke bliver til Lov i Aar. Af den Grund mener jeg, at man skal tage Lovforslaget, som det her foreligger. Naar den højtærede Justitsminister vil tage imod det, og naar Landboerne synes at være tilfredse dermed, mener jeg, vi skulle tage imod det, da det er en Lov, som med Rette ønskes af dem, der skulle bruge den, nemlig Landboerne.

Krabbe: Jeg antager det dog ikke for givet, at der ikke endnu kunde opnaas nogle Ændringer i dette Forslag uden at forhindre, at det kunde blive ophøjet til Lov i denne Samling. Jeg tror, at det trænger til et Par Ændringer. Det er ganske rigtigt, at der er enkelte Bestemmelser deri, indførte af Landstinget, som dels ere Forbedringer, dels ere acceptable. Men der er andre, der efter min Mening ere skadelige. Den Bestemmelse, der blev nævnt af det ærede Medlem, der først havde Ordet, Forandringen med Hensyn til Voldgiftens Formand, er mindre heldig. Efter Forslaget, som det var før, skulde der altid være to Mæglere til Stede. Jeg tror, at Forligsbehandlingen er bedre sikret og giver bedre Udsigt til Held, naar der er to, end naar der er een. Men dertil kommer det næste, at hvis der ikke opnaas Forlig, skal der efter den her foreslaaede Ordning et nyt Møde til. Det, at en Sag udprocederes i første Møde, er fuldstændig udelukket. Det er et meget stort Tilbageskridt. Det er netop

det, der skulde være en af Hovedvindingerne ved dette Lovforslag — som i Virkeligheden gaar ud paa at indføre en Lægmands-Ret i en speciel Art af Sager —, at man kunde faa Sagerne afgjorte under simple Former og med mundtlig Procedure i eet Møde. Og det skulde være Regelen i de allerfleste Sager. Men dette ødelægges ved denne Bestemmelse, og dér tror jeg, det vil være meget nyttigt at vende tilbage til det, vi havde før.

Saa er der en anden Bestemmelse, der kan se ret uskyldig ud, men som efter min Mening er meget skadelig. Det er Bestemmelsen i § 5 om, at Parterne ere berettigede til at indgive skriftlige Fremstillinger af Sagen. Selvfølgelig ere de berettigede dertil. De ere det, uden at det staar der, men naar Loven giver dem denne Anvisning til at give skriftlig Fremstilling, forleder Loven dem let til at komme ind paa skriftlig Procedure, som vi netop ikke skulde have her. Denne Bestemmelse, der i og for sig er unødvendig, er derfor skadelig derved, at den giver en Anvisning paa noget, som man netop skulde bort fra. Jeg tror derfor, det vil være meget nyttigt at forandre den.

Saa kommer endvidere blandt de Punkter, jeg anser for skadelige, et i samme Paragrafs sidste Stykke, omhandlende Omkostningerne. Bestemmelsen om Omkostningerne er overhovedet Lovforslagets svage Punkt og har været det fra Begyndelsen. I almindelige Retssager er det saadan, at Parterne ikke skulle betale Rettens Pleje, de betale en Retsafgift, fordi Staten efter gammeldags Tænkemaade endnu opkræver en Skat, naar nogen vil gaa i Rette, men denne Retsafgift er ikke betydelig, og i disse Sager vil det i Regelen være Smaabeløb. Her i dette Lovforslag har det fra Begyndelsen været den svage Side, at det forlanges, at Parterne skulle betale Dommerne. Det fik endda være, vi ere gaaede med dertil; men saa indfører Lovforslaget nu i den Form, hvori det nu foreligger, den Bestemmelse, at Voldgiftsmændene ere berettigede til at Rekvirerent at forlange enten Sikkerhed for Betalingen eller et passende Forskud. Det er en meget skadelig Bestemmelse, som kan være meget hinderlig for Smaafolk. Men dertil kommer, at der slet ikke staar, hvad der skal ske, hvis vedkommende ikke erlægger Forskuddet. Hvis der endda stod, at han, naar han ikke betalte dette Forskud eller skaffede den Sikkerhed, Loven kræver, kunde gaa til de almindelige Domstole som